

РЕШЕНИЕ

№ 262

гр. Силистра, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Сс в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

при участието на секретаря Н.Д. Г.
като разглежда докладваното от Люба Ст. Стоилкова Гражданско дело № 20213420101792 по описа за 2021 година

ИЩЕЦЪТ Н. Т. К., с ЕГН *****, от гр.Силистра, ул.“И.Вазов“№ 58, вх.Б, ап.61, представлявана от адв.В.Гр., моли съда да осъди ответника да ☐ заплати следните суми:

4320 лева, представляваща сбор от полагащите ѝ се плащания, дължими за периода от 01.12.2018 г. до 30.11.2021 г., заедно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 01.12.2021 г.- до окончателното ѝ плащане.

550 лева-обезщетение за забава върху тази сума, дължимо за периода от 01.01.2019 до 01.12.2021 г.;

Претендира направените по делото разноски.

Твърди, че е държавен служител в Регионална дирекция ПБЗН – Сс към ГДПБЗН от години. До 04.01.2017г. е била инспектор-специалист IV степен/човешки ресурси/. От 05.01.2017г.е преназначена на изпълнителска длъжност специалист IVстепен в сектор „Административен“ към РД ПБЗН-Сс.

С изменение на ЗМВР, обн. ДВ бр. 14 от 20.02.2015 г., в сила от 01.04.2015 г. са въведени структурни промени в организацията на МВР и статута на служителите. Съгласно чл. 142, ал. 1 ЗМВР са обособени три категории служители, като ищцата попада в категорията по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и правоотношението ☐ е следва да се регулира от ЗДС.

Съгласно § 86 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР обн. ДВ бр. 14 от 20.02.2015 г., за държавните служители в Министерството на вътрешните работи, заемащи длъжности за

държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., следва да се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 до прекратяване на служебните им правоотношения.

Същевременно в § 69, ал. 6 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР обн. ДВ бр. 81/2016 г. в сила от 01.01.2017 г., е прието, че за държавните служители на МВР, за които се прилага § 86 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР обн. ДВ бр. 14 от 20.02.2015 г., се определя левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Тъй като ищцата попада в хипотезата на § 86 и статутът ☐ е приравнен на този на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, ☐ се дължи заплащане на суми за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, чиято равностойност чрез съответните заповеди, е определена на 120 лв. месечно.

Въпреки това, такива суми не са ☐ изплащани, което я мотивира да предяви претенциите си пред съда.

ОТВЕТНИКЪТ Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ оспорва предявените искове.

Твърди, че съгласно § 69, ал. 6 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР обн. ДВ бр. 81/2016 г. в сила от 01.01.2017 г., при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

Счита, че при действието на тази разпоредба възнаграждението за прослужено време и стойността на храната не се начисляват отделно, а са включени в заплата за длъжност, поради което всъщност са заплатени на ищеца, и допълнителни плащания по чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се извършват.

При отхвърляне на иска претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът прие за установени следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.), служителите в МВР са:

1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

2. държавни служители,

3. лица, работещи по трудово правоотношение.

Няма спор между страните, че ищцата попада в категорията служители по т.2 от цитираната разпоредба, а именно- държавен служител. Предвид на това статутът ѝ се урежда от Закона за държавния служител, както и от разпоредбите на чл.56,чл.151,ал.1и 7,чл.156,ал.4, **чл.181**,ал.3,чл.182, чл.185 и т.н от Закона за МВР /чл.141,ал.4 от ЗМВР- изм. От 01.04.2015г..

Чл. 181, ал. 1 ЗМВР гласи, че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност.

Позовавайки се на тези разпоредби, както и на разпоредбата на § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) , ищцата счита, че незаконосъобразно ответникът не ѝ е заплащал левовата равностойност на дължимата ѝ се храна.

Не се спори, че към момента на тези законодателни изменения ищцата е била служител в РДПБЗН – Сс и със Заповед № 1983р-428 от 15.04.2015 г. на Директора на ГДПБЗН, длъжността ѝ (човешки ресурси) е определена като такава по § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР.

Чрез Заповед № 1983К-31 от 04.01.2017 г. ищцата е преназначена на длъжност специалист IV степен (човешки ресурси) в сектор „Административен“ към РДПБЗН – Сс при ГДПБЗН – МВР, с основно месечно възнаграждение от 936 лв.

С § 69, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 1.02.2017 г.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага [§ 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи](#) (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование,...., се преобразуват в служебни правоотношения по [Закона за държавния служител](#), считано от датата на влизане в сила на това изменение.

На основание тази промяна Министърът на вътрешните работи издал заповед № 8121К- 907 от 02.02.2017 г., с която ищцата е назначена на длъжност „старши експерт“ човешки ресурси, в сектор „Административен“ към РДПБЗН – Сс при ГДПБЗН – МВР с основна месечна заплата в размер на 1405 лв.

Налага се извода, че след първоначалното разграничаване на служителите на МВР в три категории, чрез изменението на чл. 142, ал. 1 ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.), заварените правоотношения на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР са продължили да се развиват под регулацията на ЗМВР по силата на § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.).

За част от служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР (сред които и ищцата) тази ситуация се е променила с приемането на § 69, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 1.02.2017 г.), тъй като правоотношенията им са се преобразували като такива по ЗДС. Посочените в § 69, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР служители са изведени от приложното поле на § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР, който до този момент е приравнявал статута им на такъв по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, и същите преминали изцяло под

регулацията на ЗДС. От това следва, че те не се ползват от правомощията и привилегии по ЗМВР.

§ 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР гласи, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на [Закона за Министерството на вътрешните работи](#) и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по [чл.181, ал.1](#).

От текста на тази разпоредба става ясно, че тя съдържа механизъм за определяне на основната заплата на визираните в нея служители, така че преобразуването на служебните им правоотношения да не накърни финансовия им статут към този момент, т.е. да не бъде намалено получаваното от тях общо възнаграждение за изпълняваната длъжност. Според тази норма заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по [чл. 181, ал. 1](#) представляват основа за образуване на първоначалното възнаграждение на служителите по § 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР, но тя не регламентира изискване същите да получават и за в бъдеще допълнителни възнаграждения за прослужено време, за научна степен и за храна по [чл. 181, ал. 1](#) отделно от основното им възнаграждение, нито основното им възнаграждение да търпи промяна при изменение на така посочените суми, които всъщност не са негови компоненти. Поради тези причини не е необходимо във фиша за работната заплата на ищеца сумите за храна да се извеждат в отделно перо и да се изваждат от облагаемия му доход, тъй като на него не му се полагат такива суми – сумата за храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, заедно с други плащания, е послужила като измерител при първоначалното формиране на възнаграждението му като държавен служител, но след преобразуване на правоотношението му ищецът може да получава единствено така установената си основна заплата, както и допълнителните възнаграждения по чл. 67, ал. 7 ЗДС, но не и допълнителни възнаграждения по друг закон.

При първоначалното определяне на възнаграждението на ищцата като държавен служител по ЗДС е спазено изискването на § 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР, тъй като е видно, че общият размер на начисленията през м. януари 2017 г. преди преобразуване на правоотношение в такова по ЗДС (заедно с храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР) възлиза на сумата от 936 лв., а основната му заплата като държавен служител през м. февруари 2017 г. е определена на сумата от 1405 лв., която е по – висока от получаваната до момента.

При така изложените данни съдът счита, че предявеният иск с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР е неоснователен, тъй като статутът на ищцата не се урежда от ЗМВР и тя не разполага с правата на служителите по този закон.

Поради неоснователността на предявения иск, същия следва да се отхвърли ведно с акцесорния такъв за присъждане на законна лихва за забава и с искането за присъждане на деловодни разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Воден от горното и на основание чл. 235 ГПК, Силистренският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исковете, предявени от Н. Т. К., с ЕГН *****, против Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ с ЕИК 129010164 и адрес: гр. С., за заплащане на следните суми:

4320(четири хиляди триста и двадесет) лева, представляваща сбор от полагащите ☐ се плащания, дължими за периода от 01.12.2018 г. до 30.11.2021 г., заедно със законната лихва, считано от 01.12.2021 г.- до окончателното изплащане на задлъжението.

550(петстотин и петдесет) лева-обезщетение за забава върху тази сума, дължимо за периода от 01.01.2019 до 01.12.2021 г.;

както и на направените по делото разноски;

ОСЪЖДА Н. Т. К., с ЕГН *****, да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ с ЕИК 129010164 и адрес: гр. София, сумата от 150 (сто и петдесет) лева- разноски по гр.д.№ 1792/2021г. по описа на РС-Сс.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Сс в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Силистра: _____